

LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO
PRAKTIKOS APŽVALGA
2023 M. VASARIO 1 D.–2023 M. VASARIO 28 D.

APŽVALGĄ PARENGĖ LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO
TEISMŲ PRAKTIKOS DEPARTAMENTAS

TURINYS

I. ADMINISTRACINĖS BYLOS, KYLANČIOS IŠ GINČŲ DĖL TEISĖS VIEŠOJO ADMINISTRAVIMO SRITYJE.....	4
4. NORMINIŲ ADMINISTRACINIŲ AKTŲ TEISĖTUMO PATIKRA.....	4
<i>Dėl biodegalų iš palmių riebalų rūgščių distiliato suvartoto kiekio apibrėžimo ir priskyrimo konkrečiai biodegalų rūšiai.....</i>	<i>4</i>
5. RINKIMAI, REFERENDUMAI IR POLITINIŲ PARTIJŲ VEIKLA.....	5
<i>Dėl politinės partijos teisės atšaukti pareiškinius dokumentus pasibaigus Rinkimų kodekso 87 straipsnio 1 dalyje nustatytam terminui.....</i>	<i>5</i>
<i>Dėl kandidatų, nesurinkusių Rinkimų kodekse nustatyto rinkėjų parašų skaičiaus, neregistravimo.....</i>	<i>6</i>
7. SOCIALINĖ APSAUGA	7
<i>Dėl nukentėjusiųjų asmenų valstybinės pensijos skyrimo ir aplinkybės, susijusios su draudimu asmeniui po tremties pabaigos grįžti į Lietuvą, vertinimo.....</i>	<i>7</i>
8. UŽSIENIEČIŲ TEISINĖ PADĖTIS	8
<i>Dėl Šveicarijos Konfederacijos įteisinimo kortelę turinčio trečiosios šalies piliečio, keliaujančio asmeniniais tikslais, pareigos pateikti vizą, siekiant kirsti Lietuvos Respublikos sieną.....</i>	<i>8</i>
11. KONKURENCIJA	8
<i>Dėl savivaldybei Konkurencijos tarybos nutarimu nustatyto įpareigojimo vykdymo</i>	<i>8</i>
13. MUITINĖS VEIKLA.....	10
<i>Dėl senaties termino pranešti apie skolą muitinei skaičiavimo tvarkos, kai teritorinės muitinės sprendimas dėl iki 2016 m. gegužės 1 d. atsiradusios skolos muitinei priimamas atlikus po šios datos pradėtas procedūras.....</i>	<i>10</i>
14. APLINKOS APSAUGA	11
<i>Dėl savivaldybės tarybos teisės priimti sprendimą dėl planuojamos ūkinės veiklos galimybių</i>	<i>11</i>
<i>Dėl cheminėmis medžiagomis užteršto žemės sklypo savininko pareigos parengti planą užterštai teritorijai sutvarkyti.....</i>	<i>12</i>
18. NUOSAVYBĖS TEISIŲ ATKŪRIMAS	13
<i>Dėl viešojo administravimo subjekto pareigos informuoti apie nuosavybės teisių atkūrimo procedūrų terminus</i>	<i>13</i>
20. CIVILINĖ ATSAKOMYBĖ UŽ ŽALĄ, ATsirADUSIĄ DĖL VALDŽIOS INSTITUCIJŲ NETEISĖTŲ VEIKSMŲ	13
<i>Dėl suimtųjų teisės į ilgalaikius pasimatymus ribojimo Covid-19 pandemijos metu</i>	<i>13</i>
21. VALSTYBĖS TARNAUTOJO STATUSO ĮGIJIMAS, PASIKEITIMAS, PRARADIMAS IR ATSAKOMYBĖ.....	14
<i>Dėl aplinkybių, pagrindžiančių pareigūno narystę politinėje partijoje, vertinimo</i>	<i>14</i>
<i>Dėl reikalavimo grąžinti į iki neteisėto nušalinimo eitas pareigas, kai tarnautojas po nušalinimo nuo pareigų iš jų pasitraukė savo valia.....</i>	<i>15</i>
29. NACIONALINIŲ, EUROPOS SAJUNGOS IR UŽSIENIO INSTITUCIJŲ FINANSINĖ PARAMA	16
<i>Dėl pareigos nustatyti paskolos refinansavimo faktą, taikant teisės aktuose įtvirtintus ribojimus palūkanoms pagal tokias paskolas kompensuoti</i>	<i>16</i>
<i>Dėl iki paraiškos pateikimo įgyvendinto įsipareigojimo sukurti darbo vietą</i>	<i>17</i>
II. ADMINISTRACINIŲ BYLŲ TEISENA	18
43. TEISĖ KREIPTIS Į TEISMĄ IR JOS REALIZAVIMAS	18
<i>Dėl rašto, kuriuo baigiamas infrastruktūros vystymo plano rengimas bei pritariama apsaugos zonų nustatymui ir turto paėmimui visuomenės poreikiams.....</i>	<i>18</i>

Dėl termino apeliaciniam skundai paduoti atnaujinimo, kai yra praleistas ABTĮ 134 straipsnio 4 dalyje nustatytas trijų mėnesių terminas 19

56. TEISMO SPRENDIMO VYKDYMAS 19

Dėl teismo sprendimo grąžinti į pareigas neteisėtai atleistą vidaus tarnybos sistemos pareigūną nukreipimo skubiai vykdyti..... 19

Šioje apžvalgoje vartojamos **santrumpos**:

AB	akcinė bendrovė
ABTĮ	Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymas
BVK	Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodeksas
CPK	Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas
LVAT	Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas
UAB	uždaroji akcinė bendrovė
VAĮ	Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymas

Pastaba. Šioje apžvalgoje pateikiamos neoficialios LVAT procesinių sprendimų santraukos, kurios LVAT nesaisto. Šis dokumentas yra skirtas tik informuoti. Oficialius nutarčių bei sprendimų tekstus galite rasti pasinaudoję interaktyviomis nuorodomis. Informacija dėstoma remiantis Teisėjų tarybos 2016 m. rugsėjo 30 d. nutarimu Nr. 13P-102-(7.1.2) patvirtintu Teismų procesinių sprendimų administracinėse bylose kategorijų klasifikatoriumi (nuo 2019 m. vasario 1 d. galiojanti redakcija).

I. Administracinės bylos, kylančios iš ginčų dėl teisės viešojo administravimo srityje

4. Norminių administracinių aktų teisėtumo patikra

4.1. Centrinio valstybinio administravimo subjektų norminių administracinių aktų teisėtumas

Dėl biodegalų iš palmių riebalų rūgščių distiliato suvartoto kiekio apibrėžimo ir priskyrimo konkrečiai biodegalų rūšiai

Byloje pagal Lietuvos Respublikos Seimo narių pareiškimus vertintas Lietuvos Respublikos energetikos ministro 2021 m. gruodžio 15 d. įsakymo Nr. 1-356 „Dėl Lietuvos Respublikos energetikos ministro 2017 m. birželio 28 d. įsakymo Nr. 1-170 „Dėl Atsinaujinančių energijos išteklių dalies, palyginti su bendruoju galutiniu energijos suvartojimu, apskaičiavimo metodikos patvirtinimo“ pakeitimo“ 2.2 papunkčio ir šiuo įsakymu patvirtintos Atsinaujinančių energijos išteklių dalies, palyginti su bendruoju galutiniu energijos suvartojimu, apskaičiavimo metodikos (toliau – Metodika) 1 priedo 2.1.1, 2.1.3 papunkčių ir 3 punkto nuostatų, susijusių su biodegalų iš palmių riebalų rūgščių distiliato suvartoto kiekio apibrėžimu, teisėtumas.

Byloje nustatyta, kad energetikos ministras patvirtino naujos redakcijos Metodiką, pagal kurią apskaičiuojamas bendrasis galutinis atsinaujinančių energijos išteklių suvartojimas transporto sektoriuje bei pažanga siekiant transporto tikslo pagal Direktyvą (ES) 2018/2001¹, kurioje nustatoma bendra skatinimo naudoti atsinaujinančių išteklių energiją, sistema. Remiantis Metodikos 12 punktu, apskaičiuojant minėtus rodiklius, biodegalų, pagamintų iš maistingų ir pašarinių augalų, energijos dalis negali daugiau kaip vienu procentiniu punktu viršyti Metodikos 1 priedo 3 punkte nurodytos biodegalų, pagamintų iš maistingų ir pašarinių augalų, suvartojimo Lietuvos Respublikos kelių ir geležinkelių transporto sektoriuose 2020 metais procentinės dalies. Pagal byloje ginčytą energetikos ministro 2021 m. gruodžio 15 d. įsakymo Nr. 1-356 2.2 papunktį, kuriuo patvirtinta Metodikos 14 punkto redakcija nuo 2022 m. liepos 1 d., biodegalai, pagaminti iš palmių aliejaus apdorojimo metu susidarancio šalutinio produkto palmių riebalų rūgščių distiliato, laikomi biodegalais, pagamintais iš maistingų ir (ar) pašarinių augalų, ir įskaitomi į Metodikos 12 punkte nustatytą ribą. Byloje taip pat kvestionuota Metodikos 1 priede pateikta biodegalų, pagamintų iš maistingų ir pašarinių augalų, suvartojimo Lietuvos Respublikos kelių ir geležinkelių transporto sektoriuose 2020 metais procentinė dalis, kuri svarbi apskaičiuojant biodegalų, pagamintų iš maistingų ir pašarinių augalų, energijos dalis.

Vertindama Seimo narių pareiškimuose iškeltą abejonę, ar energetikos ministras turėjo įgaliojimus apibrėžti biodegalų, pagamintų iš palmių aliejaus apdorojimo metu susidarancio šalutinio produkto palmių riebalų rūgščių distiliato, suvartotą kiekį transporto sektoriuje 2020 metais ir nustatyti, kuriai biodegalų kategorijai jie yra priskiriami, LVAT išplėstinė teisėjų kolegija sprendime pažymėjo, jog Metodikoje nustatyta apskaičiavimo tvarka nėra niekaip apibrėžta įstatyme; tokie įgaliojimai yra suteikti būtent energetikos ministrui, konkrečiai įgyvendinant, be kita ko, Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 6 straipsnio 1 ir 14 punktus. Ištyręs energetikos ministro įsakymo, kuriuo patvirtinta Metodika, priėmimo procedūros (be kita ko, svarstymo, derinimo) aplinkybes, LVAT nenustatė pareiškėjų nurodytų teisėkūros taisyklių pažeidimo, taip pat nenustatė, kad apie Metodikos projektą turėjo būti pranešta Lietuvos standartizacijos departamentui bei kad turėjo būti sustabdytas projekto priėmimas, apie jį Informacijos apie techninius reglamentus ir atitikties įvertinimo procedūras teikimo taisyklių² nustatyta tvarka informuojant Europos Komisiją.

Dėl būtinumo normas vertinti konkurencijos požiūriu LVAT pažymėjo, jog ginčytu teisiniu reguliavimu nustatomos ne ūkinės veiklos laisvės atsiradimo sąlygos ar esminis poveikis šiai laisvei, o jos įgyvendinimo tvarka, kuriai apibrėžti reikalingos specialios žinios, ir nors ginčytas Metodikos 14 punktas (redakcija nuo 2022 m. liepos 1 d.) turi įtakos tam tikrų biodegalų rūšių suvartojimo kiekiams Lietuvoje, šiuo punktu nėra apibrėžiami ūkio subjektų, galinčių vykdyti tam tikrą ūkinę veiklą, skaičiai, o tam tikras įsiterpimas į ūkinės veiklos laisvę atliekamas objektyviai apibrėžtomis sąlygomis (pagrįstomis aplinkos apsaugos tikslais), kurios nekliudo ūkio subjektams konkuruoti sąžiningai ir lygiomis galimybėmis.

Išplėstinė teisėjų kolegija nepagrįstu laikė pareiškėjų argumentą, kad ginčytu teisiniu reguliavimu yra apribojamas biodegalų panaudojimas bei neskatinama pasiekti valstybei nustatytų atsinaujinančių energijos

¹ 2018 m. gruodžio 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2018/2001 dėl skatinimo naudoti atsinaujinančių išteklių energiją.

² Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1999 m. gegužės 20 d. nutarimu Nr. 617 patvirtintos Informacijos apie techninius reglamentus ir atitikties įvertinimo procedūras teikimo taisyklės.

išteklių tikslų transporto sektoriuje. Šiuo aspektu sprendime pabrėžta, kad tirdamas norminio teisės akto atitiktį aukštesnės galios teisės aktams, teismas negali prognozuoti, ar ministro pasirinktos ir teisiniu reguliavimu įtvirtintos konkrečios priemonės garantuos tam tikrų tikslų įgyvendinimą. Norminio administracinio akto prieštaravimą teisės normai, kuri įtvirtina konkretų įgyvendinimo rodiklį (šiuo atveju – apibrėžia atsinaujinančių energijos išteklių dalį transporto sektoriuje 2030 metais), galima būtų pripažinti tuomet, jeigu būtų akivaizdu, jog teisės akte nustatytas teisinis reguliavimas užkerta (užkirs) galimybę įgyvendinti nustatytus tikslus, ir tai akivaizdžiai prieštarauja tautos gerovei, Lietuvos visuomenės ir valstybės interesams, akivaizdžiai paneigia Konstitucijoje ir įstatymuose įtvirtintas, jų ginamas ir saugomas vertybes. Tačiau šiuo aspektu byloje nebuvo pateikta konkrečių argumentų, leidusių daryti akivaizdžią išvadą, kad tirtas teisinis reguliavimas užkirs galimybę įgyvendinti Alternatyviųjų degalų įstatymo 1 straipsnio 2 dalyje numatytą tikslą.

Vertindamas energetikos ministro teisę atidėti 2021 m. gruodžio 15 d. įsakymo Nr. 1-356 2.2 papunkčio įsigaliojimą vėlesniam laikui, LVAT pažymėjo, kad teisės aktai teisėkūros subjektams nustato pareigą esant tam tikroms sąlygoms atidėti nustatomo teisinio reguliavimo įsigaliojimą, tačiau neriboja [jų teisės], matant poreikį, naudotis tokia atidėjimo galimybe.

Byloje taip pat konstatuota, kad vertinant ginčyto teisinio reguliavimo teisėtumą pirmiausia yra reikšmingi tie aukštesnės galios teisės aktai, kurie susiję su biodegalų, pagamintų iš maistinių ir pašarinių augalų, suvartojimo Lietuvos Respublikos kelių ir geležinkelių transporto sektoriuose reglamentavimu, o ne kitus teisinius santykius reguliuojantys teisės aktai, kaip antai Pašarų įstatymas bei Reglamentas Nr. 767/2009³. Akcentuota, kad ginčytas energetikos ministro 2021 m. gruodžio 15 d. įsakymo Nr. 1-356 2.2 papunktis priimtas, be kita ko, įgyvendinant Alternatyviųjų degalų įstatyme nustatytą tikslą – mažinti transporto sektoriaus poveikį klimato kaitai ir aplinkos oro taršai. Šio tikslo įgyvendinimas gali būti pagrindžiamas Konstitucijos nuostatomis, pagal kurias valstybė reguliuoja ūkinę veiklą taip, kad ji tarnautų bendrai tautos gerovei, *inter alia* (be kita ko) rūpinantis žmonių sveikata bei atsižvelgiant į Konstitucijos 53 straipsnio 3 dalį, pagal kurią valstybė ir kiekvienas asmuo privalo saugoti aplinką nuo kenksmingų poveikių. Tokiu politiniu tikslingumu grindžiamas teisinis reguliavimas gali būti pripažįstamas neteisėtu, tik nustačius imperatyvių aukštesnės galios teisės aktų reikalavimų pažeidimą, kai galima iš karto akivaizdžiai matyti, kad akte nustatytas teisinis reguliavimas užkirs galimybę įgyvendinti tikslą, ir tai akivaizdžiai prieštarauja tautos gerovei, Lietuvos visuomenės ir valstybės interesams, akivaizdžiai paneigia Konstitucijoje ir įstatymuose įtvirtintas, jų ginamas ir saugomas vertybes.

Remiantis nurodytais argumentais konstatuota, kad apibrėždamas biodegalų iš palmių riebalų rūgščių distiliato suvartotą kiekį ir priskirdamas juos prie konkrečios biodegalų rūšies, energetikos ministras nepažeidė jokių jį imperatyviai saistančių aukštesnės galios teisės aktų reikalavimų, ministras įgyvendino jam įstatymais suteiktus įgaliojimus, kuriems yra būdingas politinio tikslingumo pobūdis, leidęs įgyvendinti Direktyvą (ES) 2018/2001 ministro pasirinktu būdu.

Išplėstinės teisėjų kolegijos 2023 m. vasario 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. I-8-520/2022

Teisminio proceso Nr. 3-66-3-00040-2022-8

Procesinio sprendimo kategorijos: 4.1; 30.4

[Prieiga internete](#)

5. Rinkimai, referendumai ir politinių partijų veikla

5.3. Savivaldybių tarybų rinkimai

5.3.1. Savivaldybės tarybos narių rinkimas

Dėl politinės partijos teisės atšaukti pareiškinius dokumentus pasibaigus Rinkimų kodekso 87 straipsnio 1 dalyje nustatytam terminui

Pareiškėjas Darbo partija kreipėsi į LVAT su skundu, kuriuo prašė panaikinti Lietuvos Respublikos vyriausiosios rinkimų komisijos (toliau – VRK) sprendimo dalį, kuria nuspręsta įregistruoti savivaldybių tarybų ir merų rinkimuose Darbo partijos iškeltą kandidatą E. G. Darbo partijos kandidatų sąrašė, arba įpareigoti VRK panaikinti šio kandidato įregistravimą.

³ 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas Nr. 767/2009 dėl pašarų tiekimo rinkai ir naudojimo, iš dalies keičiantis Reglamentą (EB) Nr. 1831/2003 ir panaikinantis Direktyvas 79/373/EEB, 80/511/EEB, 82/471/EEB, 83/228/EB, 93/74/EEB, 93/113/EB, 96/25/EB bei Sprendimą 2004/217/EB.

Byloje nustatyta, kad Darbo partija 2022 m. gruodžio 16 d. VRK pateikė partijos pareiškinius dokumentus, kandidatų sąrašė buvo iškeltas kandidatas E. G. Žiniasklaidoje 2023 m. sausio 30 d. pasirodžius žiniai apie šiam kandidatui pareikštus įtarimus dėl neteisėto disponavimo narkotinėmis ar psichotropinėmis medžiagomis turint tikslą jas platinti arba dėl neteisėto disponavimo labai dideliu narkotinių ar psichotropinių medžiagų kiekiu, Darbo partijos prezidiumas 2023 m. sausio 31 d. sprendimu E. G. pašalino iš partijos ir 2023 m. vasario 1 d. VRK prašė išbraukti jį iš Darbo partijos kandidatų sąrašo. VRK skundžiamu sprendimu šio Darbo partijos prašymo netenkino ir įregistravo E. G. Darbo partijos kandidatų sąrašė.

LVAT vertinimu, VRK teisėtai netenkino Darbo partijos prašymo, nes prašymas pateiktas likus mažiau nei 40 dienų iki rinkimų dienos (Rinkimų kodekso 87 str. 1 d.). Teisėjų kolegija taip pat pažymėjo, jog byloje nebuvo nustatyta, kad E. G. neatitiko Rinkimų kodekso 10 ir 11 straipsnių reikalavimų, kiek jie taikomi pasyviai rinkimų į savivaldybes teisei įgyvendinti, taip pat nebuvo kitų teisinių pagrindų, kuriais remiantis VRK privalėjo atsisakyti registruoti kandidatą. Rinkimų kodekso 81 straipsnio 6 dalis, apibrėžianti teises situacijas, kai įregistravusi kandidatą ar kandidatų sąrašą VRK nustato, kad tas kandidatas ar kandidatų sąrašas neatitinka šio straipsnio 4 ar 5 dalyje nustatytų reikalavimų, yra taikoma tais atvejais, kai tokie pagrindai paaiškėja po kandidato ar kandidatų sąrašą įregistravimo. Todėl LVAT darė išvadą, kad aptariamoms bylos atveju Rinkimų kodekso 81 straipsnio 6 dalies nuostatos buvo neaktualios ir netaikytinos.

Teisėjų kolegija atkreipė dėmesį, kad partija, kuri daugiamandatėje rinkimų apygardoje gali kelti kandidatus, įtraukdama juos į pateikiamą kandidatų sąrašą, nebūtinai pagal asmens (kandidato) buvimo partijos nariu kriterijų, vertintina kaip kvalifikuotas rinkimų teisinių santykių subjektas, todėl prisiima visas rizikas ne tik pasirinkdama kandidatus, bet ir įgyvendindama teises, įtvirtintas Rinkimų kodekse, tarp jų ir šiame kodekse nustatytų terminų, kaip itin svarbių procedūrinių instrumentų, užtikrinančių sklandų rinkimų organizavimą, taikymo aspektu.

LVAT atmetė pareiškėjo Darbo partijos skundą ir priteisė trečiajam suinteresuotam asmeniui E. G. iš pareiškėjo patirtų bylinėjimosi išlaidų atlyginimą.

2023 m. vasario 22 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. eR-18-415/2023

Teismo proceso Nr. 3-66-3-00020-2023-7

Procesinio sprendimo kategorijos: 5.3; 5.7

[Prieiga internete](#)

Dėl kandidatų, nesurinkusių Rinkimų kodekse nustatyto rinkėjų parašų skaičiaus, neregistavimo

Byloje vertintas Lietuvos Respublikos vyriausiosios rinkimų komisijos (toliau – VRK) sprendimo dalies, kuria nuspręsta neregistruoti Lietuvos regionų partijos į savivaldybių merus iškeltos kandidatės, taip pat šios partijos keltų kandidatų į savivaldybių tarybų narius sąrašo, nesurinkus Rinkimų kodekse nustatyto rinkėjų parašų skaičiaus, pagrįstumas ir teisėtumas.

Įvertinęs byloje nustatytas aplinkybes, LVAT konstatavo, kad pareiškėjo kandidatų sąrašą ir kandidatę Lietuvos Respublikos savivaldybių tarybų merų rinkimuose Klaipėdos miesto savivaldybėje turėjo paremti ne mažiau kaip 840 šios savivaldybės rinkėjų. Likus 45 dienoms iki rinkimų dienos, pareiškėjo grąžintuose parašų rinkimo lapuose nebuvo 840 Klaipėdos miesto savivaldybės rinkėjų parašų, atitinkančių Rinkimų kodekso nustatytus reikalavimus, todėl kitokio sprendimo, nei ginčijama jo dalis, VRK, vadovaudamasi Rinkimų kodekso 81 straipsnio 4 dalies 5 punkto ir 5 dalies 3 punkto nuostatomis, neturėjo pagrindo priimti.

LVAT pažymėjo, jog reikalavimai dėl rinkėjų skaičiaus, apskaičiuojamo Rinkimų kodekso nustatyta tvarka, kurie turi parašais paremti kandidatų sąrašą ir kandidatą savivaldybėje, yra imperatyvūs, todėl aplinkybė, kad trūkstamas rinkėjų skaičius yra menkas, nėra reikšminga; Rinkimų kodeksas nenumato, kad trūkumai, esantys pagrindu neįskaičiuoti rinkėjų parašų, iš jų – ir aptarti Rinkimų kodekso 80 straipsnio 4 dalies 3–4 punktuose, galėtų būti taisomi, pateikiant tokių asmenų pareiškimus, kuriais būtų papildomi ar ištaisomi nenurodyti / neteisingai nurodyti duomenys.

LVAT atmetė pareiškėjo Lietuvos regionų partijos skundą.

2023 m. vasario 10 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. eR-17-624/2023

Teismo proceso Nr. 3-66-3-00019-2023-5

Procesinio sprendimo kategorijos: 5.3; 5.7

[Prieiga internete](#)

7. Socialinė apsauga

7.5. Valstybinės pensijos

7.5.2. Nukentėjusiųjų asmenų valstybinės pensijos

Dėl nukentėjusiųjų asmenų valstybinės pensijos skyrimo ir aplinkybės, susijusios su draudimu asmeniui po tremties pabaigos grįžti į Lietuvą, vertinimo

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl Valstybinio socialinio draudimo fondo valdybos (toliau – VSDFV) Kauno skyriaus sprendimo, kuriuo netenkintas pareiškėjo prašymas skirti jam nukentėjusiųjų asmenų valstybinę pensiją pagal Valstybinių pensijų įstatymo 13 straipsnio 5 dalį ir neįskaitytas laikotarpis nuo 1957 m. rugpjūčio 14 d. iki 1974 m. rugsėjo 1 d. į pensijų socialinio draudimo stažą, VSDFV sprendimo bei reikalavimo įpareigoti VSDFV Kauno skyrių iš naujo išnagrinėti pareiškėjo prašymą teisėtumo ir pagrįstumo.

Valstybinių pensijų 13 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad šio įstatymo 11 straipsnio 1 dalies 2 punkte išvardytiems asmenims, kurie kalėjo ar išbuvo tremtyje ne mažiau kaip 15 kalendorinių metų buvusios TSRS Tolimosios Šiaurės rajonuose ar jiems prilygintose vietovėse pagal Lietuvos Respublikos Vyriausybės patvirtintą buvusios TSRS Tolimosios Šiaurės rajonų ir jiems prilygintų vietovių sąrašą, valstybinių pensijų bazės dydžio nukentėjusiųjų asmenų valstybinė pensija skiriama ir mokama likus 5 metams iki senatvės pensijos amžiaus. Ši pensija skiriama ir mokama su sąlyga, kad asmeniui nėra mokama jokia Lietuvos Respublikos ar kitos valstybės pensija ar nuolatinė kompensacinė išmoka už ypatingas darbo sąlygas.

Pagal socialinės apsaugos ir darbo ministro 2017 m. gruodžio 27 d. įsakymu Nr. A1-670 patvirtintų Socialinio draudimo pensijų skyrimo ir mokėjimo nuostatų (toliau – Nuostatai) 20 punktą Socialinio draudimo pensijų įstatymo 2 priedo 2.7 papunktyje nurodytų asmenų faktiniu tremties laiku laikomas laikotarpis nuo asmenų ištrėmimo dienos (gimusiujų tremtyje – nuo gimimo dienos, savo noru nuvykusių pas savo šeimas į tremtį – nuo Nuostatų 6.4.9 papunktyje išvardytuose dokumentuose nurodytos datos) iki tremties pabaigos (Pensijų įstatymo 2 priedo 2.7 papunktyje nurodytų gimusių tremtyje nepilnamečių vaikų – iki tėvų arba vieno iš tėvų, jei tremtyje buvo tik vienas iš tėvų arba jei tėvų tremtis baigėsi skirtingu metu, tremties pabaigos), o asmenų, kuriems, pasibaigus kalinimo ar tremties laikui, buvo apribota gyvenamosios vietos pasirinkimo teisė (uždrausta grįžti ir gyventi Lietuvoje), ir kartu su jais buvusių jų nepilnamečių vaikų – iki leidimo grįžti ir gyventi Lietuvoje dienos (jei yra duomenų apie faktinį asmens grįžimą į Lietuvą anksčiau, nei jam leista grįžti ir gyventi Lietuvoje, – iki faktinio grįžimo į Lietuvą dienos). Jei Nuostatų 6.4.9 papunktyje išvardytuose pažymėjimuose nurodyta, kad nėra duomenų apie šio apribojimo panaikinimo datą, leidimo grįžti ir gyventi Lietuvoje data laikoma faktinio grįžimo į Lietuvą data, bet ne vėliau kaip 1990 m. kovo 11 d. Pensijų įstatymo 2 priedo 2.7 papunktyje nurodytų asmenų kalinimo ir (ar) tremties laikas įskaitomas remiantis Nuostatų 6.4.9 papunktyje nurodytų institucijų pažymėjimais (kartu pateikiami tame papunktyje nurodyti teisinio statuso pažymėjimai).

Šioje administracinėje byloje nebuvo ginčo dėl to, kad pareiškėjas laikytinas tremtiniu pagal Teisinio statuso įstatymo 2 dalies 5 punkto a papunktį.

Atsakovo teigimu, nėra duomenų, kad pareiškėjo tėvui, pasibaigus jo tremties laikotarpiui, buvo uždrausta grįžti į Lietuvą, taigi nėra ir dokumentų, patvirtinančių, jog pareiškėjas laikotarpiu nuo 1957 m. rugpjūčio 14 d. iki 1974 m. rugsėjo 1 d. buvo tremtyje. Tačiau teisėjų kolegija atkreipė dėmesį, jog, kaip teisingai nurodė pirmosios instancijos teismas, Lietuvos TSR Aukščiausiosios tarybos prezidiumo 1957 m. sausio 21 d. įsaku „Dėl uždraudimo grįžti į Lietuvą nuteistiems ar atlikusiems bausmę buvusiems Lietuvos buržuazinių vyriausybių vadovams, buržuazinių politinių partijų vadovams, lietuvių nacionalistinio pagrindo aktyviems dalyviams, antitarybinių organizacijų vadovams“ buvo imperatyviai uždrausta grįžti į Lietuvą buržuazinių vyriausybių vadovams, buržuazinių politinių partijų vadovams, lietuvių nacionalistinio pagrindo aktyviems dalyviams, antitarybinių organizacijų vadovams, nuteistiems už Tėvynės išdavimą, teroristinius ir diversinius aktus, taip pat asmenims, nuteistiems už banditizmą ir atlikusiems bausmę. Pareiškėjo tėvas 1946 m. liepos 16 d. buvo nuteistas pagal RFTSR BK 58-1a straipsnį (tėvynės išdavimas) ir 58-11 straipsnį (dalyvavimas antisovietinėse organizacijose) (Komių Autonominės Tarybų Socialistinės Respublikos VRM 1956 m. gegužės 26 d. pažyma Nr. 6860, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 1990 m. balandžio 26 d. pažyma Nr. 8-2911/90). Be to, Lietuvos ypatingojo archyvo 2021 m. balandžio 8 d. pažymoje Nr. P4-233-(4.23E) nurodyta, kad Lietuvos TSR valstybės saugumo komiteto (KGB) ir Lietuvos TSR vidaus reikalų ministerijos (MVD) nepilnai išlikusiuose archyvuose fonduose nerasta duomenų apie pareiškėjo tėvo paleidimą iš kalinimo vietos, leidimą ar draudimą po tremties grįžti gyventi Lietuvos TSR. Vadovaujantis minėtais duomenimis galima daryti išvadą, kad vis dėlto pareiškėjo

tėvas ir, tikėtina, pats pareiškėjas, negalėjo grįžti į Lietuvą net ir atsižvelgus į tai, kad pareiškėjo tėvas LTSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo 1956 m. kovo 10 d. įsaku iš tremties buvo paleistas 1956 m. gegužės 28 d., todėl atsakovo apeliacinio skundo argumentai, kad nėra duomenų, jog pareiškėjo tėvui, pasibaigus jo tremties laikotarpiui, buvo uždrausta grįžti į Lietuvą, atmesti.

Teisėjų kolegija sprendė, kad atsakovas nepagrįstai netenkino pareiškėjo prašymų skirti valstybinę pensiją ir įskaityti į pensijų socialinio draudimo stažą laikotarpį nuo 1957 m. rugpjūčio 14 d. iki 1974 m. rugsėjo 1 d., vadovaudamasis vien ta aplinkybe, kad nėra duomenų apie draudimą pareiškėjo tėvui po tremties pabaigos grįžti į Lietuvą, todėl pirmosios instancijos teismas pagrįstai panaikino skundžiamus VSDFV Kauno skyriaus ir VSDFV sprendimus bei įpareigojo atsakovą iš naujo išnagrinėti pareiškėjo prašymą.

2023 m. vasario 1 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-76-575/2023

Teismo proceso Nr. 3-62-3-01580-2021-3

Procesinio sprendimo kategorija 7.5.2

[Prieiga internete](#)

8. Užsieniečių teisinė padėtis

8.1. Užsieniečių atvykimas į Lietuvos Respubliką

8.1.3. Kiti su užsieniečių atvykimu į Lietuvos Respubliką susiję klausimai

Dėl Šveicarijos Konfederacijos įteisinimo kortelę turinčio trečiosios šalies piliečio, keliaujančio asmeniniais tikslais, pareigos pateikti vizą, siekiant kirsti Lietuvos Respublikos sieną

Apžvelgiamoje byloje nagrinėtas ginčas dėl Valstybės sienos apsaugos tarnybos prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (toliau – VSAT) atsisakymo leisti pareiškėjui kirsti Lietuvos Respublikos sieną teisėtumo ir pagrįstumo.

Pirmosios instancijos teismas atmetė pareiškėjo skundą, pripažinęs, jog Šveicarijos Konfederacijos įteisinimo kortelė, kurią VSAT pareigūnams pateikė pareiškėjas, iš esmės yra prilyginama leidimui gyventi, tačiau ji nesuteikia teisės kirsti valstybės sieną, jeigu kartu su kortele asmuo nepateikia diplomatinio, pareiginio arba tarnybinio paso. Kadangi pareiškėjas keliavo ne darbo, o asmeniniais tikslais, pirmosios instancijos teismo vertinimu, VSAT pareigūnai pagrįstai netaikė pareiškėjo atžvilgiu išlygos dėl vizos turėjimo reikalavimo.

LVAT atkreipė dėmesį, kad pareiškėjo turimas leidimas gyventi suteikia teisę kirsti sieną tik aiškiai apibrėžtu (tarnybos) tikslu. Kadangi pareiškėjas neginčijo aplinkybės, jog per valstybės sieną vyko ne tarnybos, o asmeniniais tikslais, turėdamas įprastą trečiosios šalies piliečio pasą, LVAT darė išvadą, kad pareiškėjas kartu su minėtu pasu turėjo pateikti ir galiojančią vizą, kaip reikalaujama 2018 m. lapkričio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) 2018/1806, nustatančiame trečiųjų šalių, kurių piliečiai, kirsdami išorines sienas, privalo turėti visas, ir trečiųjų šalių, kurių piliečiams tas reikalavimas netaikomas, sąrašą.

Apeliacinis skundas atmestas, pirmosios instancijos teismo sprendimas paliktas nepakeistas.

2023 m. vasario 8 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1278-463/2023

Teismo proceso Nr. 3-61-3-03917-2022-9

Procesinio sprendimo kategorija 8.1.3

[Prieiga internete](#)

11. Konkurencija

11.1. Viešojo administravimo subjektų pareiga užtikrinti sąžiningos konkurencijos laisvę

Dėl savivaldybei Konkurencijos tarybos nutarimu nustatyto įpareigojimo vykdymo

Apžvelgiamoje byloje nagrinėtas ginčas dėl Lietuvos Respublikos konkurencijos tarybos (toliau – atsakovas, Taryba) nutarimo teisėtumo ir pagrįstumo. Ginčo nutarimu Taryba pripažino, kad Panevėžio miesto savivaldybė (toliau – pareiškėjas, savivaldybė) neįvykdė 2015 m. (ankstesniu) Tarybos nutarimu nustatytą įpareigojimų panaikinti savivaldybės su AB „Panevėžio specialus autotransportas“ (toliau – Bendrovė) sudarytą komunalinių atliekų tvarkymo sutartį (toliau – Sutartis), kuri pažeidė Konkurencijos įstatymo 4 straipsnio reikalavimus. Pažeidimas pasireiškė tuo, kad pareiškėjas be konkurencingos atrankos procedūros pavedė

komunalinių atliekų surinkimo ir vežimo paslaugas teikti savo kontroliuojamai Bendrovei. Minėto 2015 m. nutarimo neįvykdymas ginčo nutarime buvo siejamas su tuo, kad savivaldybė, nors ir nutraukė Sutartį su Bendrove, tačiau vėliau su ta pačia bendrove sudarė laikiną sutartį (vidaus sandorio pagrindu), prieš tai vėl neatlikusi konkurencingos atrankos procedūros. Ginčo nutarimu už konstatuotą pažeidimą savivaldybei taip pat skirta bauda.

Pareiškėjas ginčijo, kad Taryba baudą skyrė už tai, jog jis neatliko veiksmų (neįvykdė komunalinių atliekų tvarkymo paslaugos tiekėjų konkurencingos atrankos procedūros), kurių 2015 m. nutarimu, vadovaujantis to nutarimo priėmimo metu galiojusia Konkurencijos įstatymo redakcija, Taryba net negalėjo įpareigoti atlikti. Be to, šio 2015 m. nutarimo priėmimo metu Taryba net neturėjo teisės pagal Konkurencijos įstatymo normas skirti baudos viešojo administravimo subjektui, todėl pareiškėjui bauda buvo paskirta neteisėtai ir nepagrįstai.

Pirmosios instancijos teismas pripažino, jog nei Sutarties, nei laikinos sutarties sudarymo metu įstatymai nenumatė jokių papildomų vidaus sandorių sudarymo privalomų sąlygų, todėl konstatavo, kad Tarybos įpareigojimas komunalinių atliekų tvarkymo paslaugos tiekėją atrinkti taikant konkurencingą būdą iš esmės yra neteisėtas. Anot teismo, savivaldybė neturėjo pareigos, sudarydama Sutartį ir laikiną sutartį (vidaus sandorio pagrindu) taikyti papildomas sąlygas, todėl savivaldybė nepagrįstai pripažinta pažeidusi Konkurencijos įstatymo 4 straipsnio nuostatas. Teismo vertinimu, Taryba savivaldybės atžvilgiu suformulavo nepagrįstą reikalavimą, todėl savivaldybė negali būti nubausta už nepagrįsto reikalavimo neįvykdymą.

LVAT išplėstinė teisėjų kolegija pirmiausia nurodė, kad savivaldybės ir Bendrovės sudarytos Sutarties neteisėtumas ir, atitinkamai, atsakovo nustatyto įpareigojimo Sutartį panaikinti pagrindas nustatytas 2018 m. sausio 26 d. LVAT priėmus nutartį administracinėje byloje Nr. eA-1475-556/2018, kurioje buvo nagrinėtas atitinkamo Tarybos nutarimo teisėtumo ir pagrįstumo klausimas, todėl tapo *res judicata* (teismo galutinai išspręstas klausimas) ir iš naujo šioje administracinėje byloje nebeįrodinėtini.

Vertindama atsakovo kompetenciją nagrinėtos bylos aplinkybėmis pareiškėjui skirti baudą, išplėstinė teisėjų kolegija identifikavo šiuo aspektu aktualius administracinius teisinius santykius ir nustatė *ratione temporis* (atsižvelgiant į laiką) reikšmingas teisės normas, reglamentuojančias sprendimo ginčo kontekste aktualius Tarybos įgaliojimus. Atsižvelgdama į ginčo nutarimo dalyką, išplėstinė teisėjų kolegija darė išvadą, kad šioje byloje reikšmingi ginčo administraciniai teisiniai santykiai susiformavo atsakovo neveikimo (pareigos įvykdyti dar 2015 m. nutarimu atsakovo nustatytą įpareigojimą neįvykdymo) pagrindu. Kitaip tariant, atsakovo nustatyto įpareigojimo neįvykdymui nagrinėtame kontekste reikšminga ne paties įpareigojimo nustatymo data, tačiau data, kuri laikytina pareigos įvykdyti 2015 m. nutarime pareiškėjui nustatytą įpareigojimą termino pabaiga. Vadovaudamasi nustatytomis bylos aplinkybėmis, išplėstinė teisėjų kolegija identifikavo atitinkamą konkrečią datą ir jos metu galiojusią Konkurencijos įstatymo redakciją, o pagal jos normas sprendė, kad Taryba turėjo kompetenciją viešojo administravimo subjektams skirti pinigines baudas už nustatyto įpareigojimo neįvykdymą.

Dėl Konkurencijos tarybos nutarime suformuluoto įpareigojimo turinio aiškinimo

Akcentuodama, kad nagrinėtoje administracinėje byloje šalys iš esmės nesutarė, ar 2015 m. nutarime atsakovo nustatytas įpareigojimas buvo įvykdytas, LVAT išplėstinė teisėjų kolegija ginčo nutarimo teisėtumą ir pagrįstumą vertino atsižvelgdama į 2015 m. nutarime nustatyto įpareigojimo turinį, pareiškėjo veiksmus, siekiant įvykdyti nustatytą įpareigojimą, taip pat įpareigojimo įvykdymui nustatytą terminą. Pabrėždama atsakovui tenkančią pareigą veikti aukštesnės galios teisės aktais suteiktos kompetencijos ribose bei laikytis reikalavimų, kylančių iš konstitucinio teisinės valstybės principo, išplėstinė teisėjų kolegija sprendė, kad pareiškėjui 2015 m. nutarime nustatytas įpareigojimas negali būti aiškinamas plečiamai. Konkurencijos tarybos nutarimu konstatavus, kad sutartis dėl komunalinių atliekų tvarkymo sistemos organizavimo pažeidžia Konkurencijos įstatymo 4 straipsnio reikalavimus, tokią sutartį sudaręs subjektas dėsningai įpareigojamas tokią sutartį nutraukti. Atitinkamai, vertinant, ar tam tikras Konkurencijos tarybos nustatytas įpareigojimas buvo įvykdytas, aktualu yra *expressis verbis* (tiesiogiai, aiškiais žodžiais) įpareigojimą išreiškianti formuluotė. Šiame kontekste pabrėžta, kad pažeidimą lėmusios teisinės ir faktinės aplinkybės, aiškiai atskleistos, konstatuojant pažeidimą, reikšmingai apibrėžia reikalavimus, kurių atitinkamas subjektas turėtų laikytis, siekdamas sudaryti naują, Konkurencijos įstatymo 4 straipsnio nuostatas atitinkančią sutartį. Siekiant kvestionuoti naujos sudarytos sutarties atitiktį minėtų Konkurencijos įstatymo normų reikalavimams, Konkurencijos tarybai tenka pareiga inicijuoti naują tyrimą. Taigi, atsižvelgiant į tai, kad šioje administracinėje byloje nagrinėtas pareiškėjui nustatytas įpareigojimas nutraukti su Bendrove sudarytą Sutartį, šio įpareigojimo įvykdymo klausimui vertinti reikšmingos aplinkybės yra juridinio fakto (Sutarties) pabaiga ir jo momentas.

Nustatytos aplinkybės išplėstinei teisėjų kolegijai leido konstatuoti, kad terminas pareiškėjui įvykdyti 2015 m. nutarimu nustatytus įpareigojimus suėjo 2018 m. balandžio 4 d., tačiau Sutartis su Bendrove laikytina nutraukta nuo 2018 m. balandžio 26 d. Atitinkamai, pareiškėjas 2015 m. nutarimu nustatytą įpareigojimą įvykdė, praleidęs tokiam veiksmui atsakovo skirtą terminą, o tokia aplinkybė reikšminga, siekiant apskaičiuoti pareiškėjui skirtinos baudos dydį – ji sumažinta.

Atsakovo apeliacinis skundas patenkintas iš dalies, pirmosios instancijos teismo sprendimas pakeistas, pareiškėjo skundas patenkintas iš dalies, atsakovo nutarimu pareiškėjui skirta bauda sumažinta.

Išplėstinės teisėjų kolegijos 2023 m. sausio 25 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1002-502/2022
Teisminio proceso Nr. 3-61-3-04245-2018-9
Procesinio sprendimo kategorijos: 11.1; 11.6
[Prieiga internete](#)

13. Muitinės veikla

13.7. Skola muitine

13.7.3. Skolos muitinei išnykimas

Dėl senaties termino pranešti apie skolą muitinei skaičiavimo tvarkos, kai teritorinės muitinės sprendimas dėl iki 2016 m. gegužės 1 d. atsiradusios skolos muitinei priimamas atlikus po šios datos pradėtas procedūras

Apžvelgiamoje byloje nagrinėtas mokestinis ginčas kilo dėl muitinės sprendimo pripažinti pareiškėją skolininku muitinei dėl nebaigtos Bendrijos/bendrosios tranzito procedūros.

Pirmosios instancijos teismas, be kita ko, konstatavo, kad muitinė praleido Bendrijos muitinės kodekso 221 straipsnio 3 dalyje⁴ įtvirtintą 3 metų senaties terminą pranešti apie skolą muitinei dėl 2015 m. spalio 2 d. susidariusios skolos, nes priėmus Klaipėdos teritorinės muitinės 2019 m. gegužės 24 d. sprendimą, šio teismo vertinimu, 15 dienų buvo viršytas aptariamasis terminas.

LVAT, tikrindamas pirmosios instancijos atliktą 3 metų senaties termino pranešti apie skolą muitinei, kurios atsiradimo data – 2015 m. spalio 4 d., taikymą, be kita ko, nustatė, kad teritorinė muitinė, vadovaudamasi Sąjungos muitinės kodekso 22 straipsnio 6 dalimi („Prieš priimdama sprendimą, kuris galėtų būti nepalankus pareiškėjui, muitinė praneša pareiškėjui priežastis, kuriomis ji ketina pagrįsti savo sprendimą, ir suteikia jam galimybę per nustatytą laikotarpį, skaičiuojamą nuo tos dienos, kurią jis gauna tokį pranešimą arba laikomas jį gavusiu, pareikšti savo nuomonę. Pasibaigus šiam laikotarpiui, pareiškėjui tinkama forma pranešama apie sprendimą“) ir, apie numatomą priimti nepalankų sprendimą pareiškėjas buvo informuotas 2018 m. kovo 8 d. pranešimu, kuriuo pareiškėjas buvo paprašytas per 30 dienų nuo šio pranešimo gavimo dienos pareikšti savo nuomonę dėl numatomo priimti nepalankaus sprendimo. Vadinas, pirmasis teritorinės muitinės pranešimas apie numatomą priimti nepalankų sprendimą pareiškėjui priimtas dar nepasibaigus Bendrijos muitinės kodekso 221 straipsnio 3 dalyje nustatytam 3 metų senaties terminui pranešti apie skolą muitinei, bet jau galiojant Sąjungos muitinės kodeksui, kuris nuo 2016 m. gegužės 1 d. panaikino Bendrijos muitinės kodeksą.

Sąjungos muitinės kodekso 103 straipsnio 3 dalies b punkte nustatytas naujas (papildomas) 3 metų senaties termino pranešti apie skolą muitinei sustabdymo pagrindas, pagal kurį 3 metų senaties terminas pranešti apie skolą muitinei sustabdomas, jeigu: „laikydamosi 22 straipsnio 6 dalies, muitinė praneša skolininkui apie priežastis, kuriomis remdamasi ji ketina pranešti apie skolą muitinei; toks sustabdymas taikomas nuo to pranešimo pateikimo dienos iki laikotarpio, per kurį skolininkui suteikiama galimybė pareikšti savo nuomonę, pabaigos.“ Kaip pažymėjo LVAT teisėjų kolegija, šis punktas, turi būti taikomas skolai muitinei, atsiradusiai iki 2016 m. gegužės 1 d., ir kurios senaties terminas tuo metu dar nebuvo suėjęs.

LVAT, iš esmės pripažinęs, kad skaičiuojant ginčo terminą nebuvo atsižvelgta į pastarąją aplinkybę, šią pirmosios instancijos teismo sprendimą dalį pripažino nepagrįsta.

2023 m. vasario 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1162-968/2023

⁴ Ši Bendrijos muitinės kodekso nuostata įtvirtino, kad „pranešimas skolininkui nebegali būti pateikiamas pasibaigus trejų metų laikotarpiui nuo skolos muitinei atsiradimo dienos. Šis laikotarpis sustabdomas nuo 243 straipsnyje nustatyto skundo pateikimo dienos per visą laikotarpį, kol jis nagrinėjamas teisme“ (pagal šią nuostatą senaties termino eiga sustabdoma, kol vyksta skundo nagrinėjimo procedūra ne tik teisme, bet ir mokestinį ginčą nagrinėjančioje institucijoje).

Teismo proceso Nr. 3-61-3-04237-2019-1

Procesinio sprendimo kategorija 13.9

[Prieiga internete](#)

14. Aplinkos apsauga

14.2. Poveikio ir pasekmių aplinkai vertinimas

14.2.3. Kiti su poveikio ir pasekmių aplinkai vertinimu susiję klausimai

Dėl savivaldybės tarybos teisės priimti sprendimą dėl planuojamos ūkinės veiklos galimybių

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl Kauno rajono savivaldybės tarybos (toliau – Taryba) sprendimo, kuriuo nepritarta pareiškėjo planuojamai vykdyti ūkinei veiklai – naujo smėlio ir žvyro karjero kasimui, teisėtumo ir pagrįstumo.

Pirmosios instancijos teismas pareiškėjo skundą atmetė.

Byloje nustatyta, kad Tarybos sprendimas nepritarti pareiškėjo planuojamai vykdyti ūkinei veiklai iš esmės grindžiamas tuo, kad pareiškėjo planuojama vykdyti ūkinė veikla darys tiesioginį ir netiesioginį neigiamą poveikį visuomenės sveikatai, gyvūnijai ir augalijai, dirvožemiui, upės slėnio kraštovaizdžiui, žemės paviršiui ir jos gelmėms, vandeniui ir biologinei įvairovei, socialinei ir ekonominei aplinkai bei nekiliojamosios kultūros vertybėms ir šių aplinkos komponentų tarpusavio sąveikai.

Teisėjų kolegija nurodė, kad savivaldybės tarybos teisė priimti sprendimą dėl planuojamos ūkinės veiklos galimybių numatyta Planuojamos ūkinės veiklos poveikio aplinkai vertinimo įstatymo (toliau – Įstatymas) 8 straipsnyje, kurio 5 dalyje nustatyta, kad jeigu iki programos patvirtinimo, tačiau ne vėliau kaip per 20 darbo dienų nuo programos gavimo savivaldybės vykdomojoje institucijoje dienos, savivaldybės, kurios teritorijoje planuojama ūkinė veikla, taryba priima neigiamą motyvuotą sprendimą dėl planuojamos ūkinės veiklos galimybių, poveikio aplinkai vertinimo procedūros negali būti tęsiamos tol, kol galioja savivaldybės tarybos priimtas sprendimas, išskyrus atvejus, kai planuojama ūkinė veikla yra valstybinės reikšmės ir jos įgyvendinimas numatytas Vyriausybės patvirtintuose valstybės strateginiuose planuose arba planuojama ūkinė veikla reikalinga valstybinės svarbos ekonominiam ar regioninės svarbos projektui įgyvendinti.

Teisėjų kolegija pažymėjo, jog pagal Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktiką Įstatymo 8 straipsnio 5 dalis suteikia teisę savivaldybės, kurios teritorijoje planuojama ūkinė veikla, tarybai priimti neigiamą motyvuotą sprendimą dėl planuojamos ūkinės veiklos galimybių, kuri siejama su planuojamos ūkinės veiklos programos pateikimu ir jos patvirtinimu, o sprendimas priimamas remiantis ne planuojamos ūkinės veiklos poveikio aplinkai vertinimo iš esmės rezultatais, o kitais motyvais. Taip pat pažymėta, kad savivaldybei, priimančiai sprendimą, kuriuo nepritarta planuojamai ūkinei veiklai, tenka pareiga pagrįsti sprendimo atitiktį teisės aktų reikalavimams bei nurodyti objektyvius faktus, kurie reikšmingi konkrečaus sprendimo priėmimui, nes tik tokiu atveju sprendimas gali būti laikomas motyvuotu, o savivaldybės diskrecija įgyvendinant savarankiškąją funkciją realizuota tinkamai.

Daryta išvada, kad byloje esantys rašytiniai įrodymai patvirtina išskirtinę Kauno rajono, kuriame planuojama ūkinė veikla, aplinkosauginę bei rekreacinę reikšmę, todėl skundžiamame sprendime nurodytos aplinkybės bei motyvai sudarė pagrindą Tarybai, atsižvelgus į teritorijų planavimo dokumentus bei vietovės, kurioje pareiškėjas siekia vykdyti planuojamą ūkinę veiklą, ypatumus, planuojamos veiklos pobūdį, naudojantis savo diskrecijos teise, priimti neigiamą sprendimą dėl pareiškėjo planuojamos veiklos galimybių.

Pažymėta, kad Įstatymo 8 straipsnio 5 dalyje numatyta išimtis, pagal kurią savivaldybės tarybos sprendimas negali užkirsti kelio tolesniam planuojamos ūkinės veiklos vertinimo procesui tuo atveju, jeigu planuojama ūkinė veikla yra valstybinės reikšmės ir jos įgyvendinimas yra numatytas valstybės strateginiuose planuose, patvirtintuose Vyriausybės sprendimais, šiuo atveju negali būti taikoma, nes byloje nėra duomenų, patvirtinančių, jog pareiškėjo siekiama vykdyti ūkinė veikla būtų Vyriausybės patvirtintuose valstybės strateginiuose planuose aiškiai ir konkrečiai įvardinta kaip valstybinės reikšmės ūkinė veikla.

Teisėjų kolegija, įvertinusi skundžiamo sprendimo turinį, padarė išvadą, kad pirmosios instancijos teismas pagrįstai konstatavo, jog Tarybos sprendimas atitinka VAĮ keliamus reikalavimus, nes yra pagrįstas konkrečiomis teisės aktų nuostatomis, faktinėmis aplinkybėmis, sprendime nurodyti pakankami motyvai, kurie leido suprasti, kodėl nuspręsta nepritarti planuojamai ūkinei veiklai, įvertinta ir atsižvelgta į valstybės institucijų, bendruomenės pozicijas.

Apeliacinis skundas atmestas, pirmosios instancijos teismo sprendimas paliktas nepakeistas.

2023 m. vasario 8 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-114-789/2023
Teismo proceso Nr. 3-62-3-01829-2021-9
Procesinio sprendimo kategorijos: 14.2.3; 14.5
[Prieiga internete](#)

14.15. Kiti su aplinkos apsauga susiję klausimai

Dėl cheminėmis medžiagomis užteršto žemės sklypo savininko pareigos parengti planą užterštai teritorijai sutvarkyti

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl Aplinkos apsaugos departamento prie Aplinkos ministerijos (toliau – Departamentas) Kauno valdybos privalomojo nurodymo, kuriuo pareiškėjui nurodyta parengti ir pateikti derinimui užterštos teritorijos pareiškėjui priklausančiame žemės sklype tvarkymo planą, ir Departamento direktoriaus sprendimo, kuriuo atsisakyta panaikinti privalomąjį nurodymą, teisėtumo ir pagrįstumo.

Pirmosios instancijos teismas pareiškėjo skundą atmetė.

Bylos duomenimis, teritorijoje, į kurią patenka pareiškėjui priklausančias žemės sklypas, nuo 1862 iki 1989 metų veikusi pabėgių gaminimo įmonė nuolat teršė teritoriją skalūnų alyva ir kitais naftos produktais, kurie su gruntiniu vandeniu patekdavo į Nemuną, užteršdami vandenį ir palei taršos objektą esančią žemę. Nuo 1990 iki 2012 metų aprašomoje ir (arba) aplinkinėse teritorijose taikytos vienokios ar kitokios aplinkosaugos priemonės taršai šalinti ir izoliuoti, tačiau 2010 metais įvykusioje avarijoje parodė, kad skalūnų alyva vis tik turi galimybę patekti į Nemuną, o įrengtų aplinkosaugos priemonių taikymas nėra pakankamas taršai izoliuoti. Duomenų, kad pareiškėjas šiame žemės sklype būtų vykdęs kokią nors ūkinę veiklą, dėl kurios ši teritorija būtų teršiama cheminėmis medžiagomis, nėra.

Kaip nustato Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2008 m. balandžio 30 d. įsakymu Nr. D1-230 patvirtintų Cheminėmis medžiagomis užterštų teritorijų tvarkymo aplinkos apsaugos reikalavimų (toliau – Reikalavimai) 24 punktą, cheminėmis medžiagomis užterštos teritorijos tvarkymas vykdomas remiantis pagal Ekogeologinių tyrimų reglamentą⁵ parengtu tvarkymo planu, už kurio ne tik parengimą, bet ir tvarkymo būdo pasirinkimą bei tvarkymo įgyvendinimą atsakingas ūkinės veiklos vykdytojas arba teritorijos savininkas ir (arba) naudotojas.

Nors Reikalavimuose ir Ekogeologinių tyrimų reglamente nėra nurodyti kriterijai, pagal kuriuos nustatoma, kuris ar kurie iš čia (Reikalavimuose ir Ekogeologinių tyrimų reglamente) nurodytų asmenų – ūkinės veiklos vykdytojas arba teritorijos savininkas ir (arba) naudotojas, yra atsakingas už tvarkymo plano pagal Ekogeologinių tyrimų reglamentą parengimą ir jo įgyvendinimą, teisėjų kolegija, visų pirma, pažymėjo, kad minėti teisės aktai yra priimti įgyvendinant aukštesnės galios teisės aktus. Teisės aktuose, kuriais vadovaujantis priimti Reikalavimai ir Ekogeologinių tyrimų reglamentas, nėra eksplisicinių nuostatų, pagal kurias pareigos, susijusios su tvarkymo plano pagal Ekogeologinių tyrimų reglamentą parengimu ir jo įgyvendinimu, yra nustatomos asmeniui tik dėl to, kad jis yra cheminėmis medžiagomis užterštos teritorijos savininkas. Pažymėta, kad pagal byloje ginčytų sprendimų priėmimo metu galiojusios redakcijos Aplinkos apsaugos įstatymo (toliau – AAĮ) nuostatas visos žalos aplinkai prevencijos priemonių, veiksmų, užtikrinančių teršalų ir (arba) kitokių darančių žalą aplinkai veiksnių skubią kontrolę, sulaukymą, pašalinimą ar kitokį valdymą siekiant sumažinti ar išvengti didesnės žalos aplinkai, neigiamo poveikio žmonių sveikatai ar tolesnio aplinkos elementų funkcijų pablogėjimo, ir (arba) aplinkos atkūrimo priemonių išlaidas ir kitus susijusius nuostolius, nurodytus šio įstatymo 33 straipsnio 2 dalyje, atlygina ūkio subjektas, padaręs žalą aplinkai arba sukėlęs neišvengiamą (realią) žalą aplinkai grėsmę, net ir tais atvejais, kai atitinkamas priemonės vykdomos savivaldybės arba valstybės įgaliotos institucijos (pačios ar per trečiuosius asmenis) (AAĮ 32² str. 1 d. (2016 m. gegužės 17 d. įstatymo Nr. XII-2358 redakcija)).

Aptarto teisinio reguliavimo kontekste įvertinusi nustatytas faktines aplinkybes, teisėjų kolegija konstatavo, kad Departamento duotas privalomasis nurodymas, kuriuo pareiškėjas įpareigotas rengti cheminėmis medžiagomis užteršto žemės sklypo tvarkymo planą pagal Ekogeologinių tyrimų reglamentą tik dėl to, kad jis yra šio žemės sklypo savininkas, negali būti laikomas teisėtu. Pirmosios instancijos teismo sprendimas panaikintas ir priimtas naujas sprendimas, kuriuo pareiškėjo skundas tenkintas.

⁵ Lietuvos geologijos tarnybos prie Aplinkos ministerijos direktoriaus 2008 m. birželio 17 d. įsakymu Nr. 1-104 patvirtintas Ekogeologinių tyrimų reglamentas.

2023 m. vasario 22 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. eA-677-624/2023
Teismo proceso Nr. 3-62-3-01829-2021-9
Procesinio sprendimo kategorija 14.15
[Prieiga internete](#)

18. Nuosavybės teisių atkūrimas

18.4. Nuosavybės teisių atkūrimas j žemę

18.4.2. Miesto žemė

Dėl viešojo administravimo subjekto pareigos informuoti apie nuosavybės teisių atkūrimo procedūrų terminus

Pareiškėja kreipėsi į teismą su skundu, be kita ko, prašydama panaikinti Vilniaus miesto savivaldybės administracijos (toliau – Administracija) Žemės tvarkymo ir administravimo skyriaus sprendimą, kuriuo atsakyta į pareiškėjos kreipimąsi dėl informavimo apie tai, kada bus patvirtintas Vilniaus miesto teritorijų, naudojamų ar planuojamų naudoti želdynų įrengimui ar kitiems viešiesiems poreikiams užtikrinti, žemėlapis (toliau – Žemėlapis) ir bus pakartotinai svarstoma galimybė suprojektuoti gražintinus natūra žemės sklypus. Ginčijamu sprendimu pareiškėja buvo informuota, kad Žemėlapio rengimą organizuoja vyriausiojo miesto architekto skyrius, todėl tikslių duomenų apie konkrečius terminus, kada jis bus patvirtintas, Administracijos Žemės tvarkymo ir administravimo skyrius neturi.

Pirmosios instancijos teismas tenkino pareiškėjos skundą – panaikino skundžiamą Administracijos sprendimą ir įpareigojo Administraciją nurodyti pareiškėjai terminą, kada bus parengtas Žemėlapis.

LVAT konstatavo, kad tais atvejais, kai procedūros, reikšmingos nuosavybės teisėms atkurti, neatliekamos per teisės aktuose nustatytus terminus, bet kuriuo atveju privalu užtikrinti ne tik pretendentų į nuosavybės teisių atkūrimą teisę žinoti apie jų teisėms įgyvendinti reikšmingų administravimo procedūrų vyksmą, bet ir informuoti apie tų procedūrų užbaigimo terminus. Kitaip aiškinant viešojo administravimo subjekto teises, pretendentai į nuosavybės teisių atkūrimą patektų į neapibrėžtumo teisinę situaciją, o tai nederėtų su gero administravimo principo reikalavimais. Šių reikalavimų neatitinka ir tokia atsakovo veiksmų praktika, kai nesiekama dalintis pareiškėjai aktualia informacija ir nurodoma, kad ji nebus teikiama, nes ją valdo kitas atsakovo struktūrinis padalinys. Teisėjų kolegija taip pat pažymėjo, jog terminas, iki kada bus patvirtinti žemėlapiai, neturi būti apibrėžiamas konkrečia data. Teisinį aiškumą ir apibrėžtumą užtikrintų ir tai, jei atsakovas nurodytų aktualių veiksmų atlikimo metus bei mėnesių intervalą.

Įvertinusi byloje nustatytas aplinkybes, LVAT teisėjų kolegija atsakovo Administracijos apeliacinį skundą tenkino iš dalies – panaikino ginčijamo atsakovo sprendimo dalį, kurioje nurodyta, kad Žemėlapio rengimą organizuoja vyriausiojo miesto architekto skyrius, todėl atsakovas neturi tikslių duomenų apie konkrečius terminus, kada jis bus patvirtintas, ir šią pareiškėjos prašymo dalį perdavė atsakovui nagrinėti iš naujo, kad būtų nurodyti veiksmų atlikimo terminai; kitą ginčijamo sprendimo dalį paliko nepakeistą.

2023 m. vasario 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-139-415/2023
Teismo proceso Nr. 3-61-3-02924-2021-5
Procesinio sprendimo kategorija 18.4.2
[Prieiga internete](#)

20. Civilinė atsakomybė už žalą, atsiradusią dėl valdžios institucijų neteisėtų veiksmų

20.5. Kiti su civiline atsakomybe susiję klausimai

20.5.1. Laisvės atėmimo bausmę atliekančių asmenų skundų dėl žalos atlyginimo už netinkamas kalinimo sąlygas nagrinėjimas

Dėl suimtyjų teisės į ilgalaikius pasimatymus ribojimo Covid-19 pandemijos metu

Nagrinėtoje byloje ginčas kilo dėl Kauno tardymo izoliatoriaus (toliau – Kauno TI) rašto, kuriuo netenkintas pareiškėjo prašymas suteikti jam ilgalaikį pasimatymą su sutuoktine, ir Kalėjimų departamento prie Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos (toliau – Departamentas) rašto, kuriuo atmetas pareiškėjo skundas dėl

minėto Kauno TI rašto, teisėtumo ir pagrįstumo bei neturtinės žalos, kurią pareiškėjas kildino iš neteisėtų Kauno TI veiksmų (neveikimo) nesuteikiant jam ilgalaikių pasimatymų su sutuoktine, atlyginimo.

Pirmosios instancijos teismas pareiškėjo skundą tenkino iš dalies, panaikino Kauno TI ir Departamento raštus, konstatavęs, kad jie neatitinka VAJ 10 straipsnio reikalavimų, kadangi nebuvo tinkamai išnagrinėta pareiškėjo individuali situacija, o reikalavimą dėl neturtinės žalos atlyginimo pinigais atmetė. Apeliacinius skundus dėl šio sprendimo pateikė tiek pareiškėjas, tiek atsakovas.

Pareiškėjas apeliaciniame skunde teigė, kad teismas nepagrįstai jam nepriteisė neturtinės žalos atlyginimo pinigais, o atsakovas apeliaciniame skunde laikėsi pozicijos, kad pirmosios instancijos teismas nepagrįstai panaikino ginčytus raštus, kadangi jie atitinka VAJ administraciniams aktams keliamus reikalavimus, yra pagrįsti ir argumentuoti, todėl nepagrįstai sprendė, jog Kauno TI atliko neteisėtus veiksmus, bei pripažino, kad pareiškėjo teisė buvo pažeista.

LVAT teisėjų kolegija, nesutikdama su pirmosios instancijos teismo išvadomis, atkreipė dėmesį, kad įvertinus ginčo raštų turinį akivaizdu, jog nors juose ir neišdėstyta pareiškėjo individualios situacijos vertinimas, tačiau jie iš esmės yra teisingi, pagrįsti tuo metu galiojusiomis teisės aktų nuostatomis, dėl ekstremalios situacijos šalyje ribojusiomis galimybę suimtiesiems ir nuteistiesiems gauti ilgalaikius pasimatymus su šeima. Ginčo raštuose teisinis pagrindas ir objektyvios aplinkybės dėl bendros situacijos šalyje bei su tuo susijusių ribojimų yra detalai išdėstytos, todėl pareiškėjo subjektinė teisė žinoti bei suprasti ginčytų sprendimų esmę bei turinį nebuvo suvaržyta. Teisėjų kolegija pažymėjo, kad pareiškėjas prašyme suteikti ilgalaikį ir trumpalaikį pasimatymus iš esmės jokių išskirtinių ir individualių aplinkybių, kurias Kauno TI turėjo įvertinti, nenurodė. Taigi šiuo atveju nebuvo pagrindo sutikti su pirmosios instancijos teismo vertinimu, kad pareiškėjo skundžiami Kauno TI ir Departamento raštai neatitinka VAJ individualiam administraciniam aktui keliamų reikalavimų, todėl pirmosios instancijos teismas visiškai nepagrįstai juos panaikino.

Teisėjų kolegija pabrėžė, kad nustatytiems draudimams buvo taikomos alternatyvos, t. y. vietoj ilgalaikių pasimatymų, kurie buvo uždrausti, nuteistasis ar suimtasis galėjo pasirinkti trumpalaikius pasimatymus arba vaizdo ir telefoninius skambučius, buvo numatytos garantijos, užtikrinant teisę į tam tikrą pasimatymo trukmę. Teisėjų kolegijos vertinimu, šiuo atveju nebuvo pagrindo konstatuoti asmens šeimos bei privataus gyvenimo pažeidimą, kadangi tam tikras privataus gyvenimo suvaržymas yra galimas, kai tai būtina demokratinėje visuomenėje siekiant teisėtų tikslų ir atliekama vadovaujantis teisės aktų nuostatomis. BVK (redakcija, galiojusi nuo 2020 m. birželio 20 d.) 119 straipsnio 2 dalyje buvo nustatyta, kad Lietuvos Respublikoje paskelbus ekstremalią situaciją dėl pandemijos, Kalėjimų departamentui suteikta teisė ne ilgiau kaip iki valstybės lygio ekstremaliosios situacijos, karantino arba nepaprastosios padėties atšaukimo, visose arba dalyje pataisos įstaigų sustabdyti arba apriboti nuteistųjų teises Vyriausybės nutarimų pagrindu, siekiant teisėto tikslo – apsaugoti nuteistųjų sveikatą. Be to, pareiškėjui buvo sudaryta galimybė bendrauti su šeima nuotolinio ryšio priemonėmis arba gauti trumpalaikius pasimatymus (kai jie buvo leidžiami pagal šalyje galiojusius teisės aktus). Atsižvelgusi į tai, teisėjų kolegija konstatavo, kad esant Lietuvos Respublikoje neatšauktai ekstremaliai situacijai ilgalaikiai pasimatymai buvo teisėtai ir pagrįstai ribojami, todėl pirmosios instancijos teismas nepagrįstai Kauno TI veiksmus vertino kaip neteisėtus.

Taigi, pirmosios instancijos teismo sprendimo dalis, kuria pareiškėjo skundas buvo tenkintas, panaikinta, ir pareiškėjo skundas atmestas.

2023 m. vasario 8 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eTA-228-822/2023

Teismo proceso Nr. 3-62-3-00776-2021-9

Procesinio sprendimo kategorijos: 20.5.1; 37.4

[Prieiga internete](#)

21. Valstybės tarnautojo statuso įgijimas, pasikeitimas, praradimas ir atsakomybė

21.2. Tarnybinės nuobaudos

Dėl aplinkybių, pagrindžiančių pareigūno narystę politinėje partijoje, vertinimo

Byloje nagrinėtas ginčas, kilęs dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Departamentas) generalinio direktoriaus įsakymo, kuriuo pareiškėjai pritaikyta tarnybinė nuobauda – griežtas papeikimas – pagrįstumo ir teisėtumo. Ginčo tarnybinė nuobauda paskirta už tai, kad pareiškėja pažeidė

Vidaus tarnybos statuto 24 straipsnio 6 punkte numatyta draudimą pareigūniui būti politinių partijų ar politinių organizacijų nariu, dalyvauti jų veikloje.

Pirmosios instancijos teismas tenkino pareiškėjos skundą – panaikino ginčijamą įsakymą, konstatavęs, kad tarnybinio patikrinimo metu surinkti įrodymai nepagrindė tarnybinio nusižengimo sudėties.

Byloje nustatyta, kad Departamento Imuniteto tarnyba pateikė tarnybinį pranešimą, kuriame, be kita ko, nurodė, kad Politinių partijų narių sąrašų informacinės sistemos duomenimis pareiškėja priklauso politinei partijai. Pareiškėja paaiškino nurodė, kad nepriklauso ir niekada nepriklausė jokiai politinei partijai, nemokėjo nario mokesčio, nepasirašė jokių stojimo į politinę partiją dokumentų. Atsakydama į Departamento kreipimąsi, Lietuvos Respublikos teisingumo ministerija nurodė, kad pareiškėjos duomenys politinės partijos narių sąrašė buvo pateikti partijos įgalioto atstovo, informacinėje sistemoje duomenų apie pareiškėjos narystės minėtoje partijoje nutraukimą nėra, pareiškėjos prašymas įstoti į politinę partiją ar kitokie šios politinės partijos dokumentai su pareiškėjos parašu nepateikti. Pareiškėja pirmosios instancijos teismui pateikė papildomus įrodymus – Valstybinės duomenų apsaugos inspekcijos sprendimą, kuriame nurodyta, kad buvęs politinės partijos pirmininkas, kartu su kitu asmeniu rinko asmenų duomenis, klastojo parašus bei prašymus; taip pat Kauno apygardos prokuratūros bei Kauno apskrities vyriausiojo policijos komisariato pranešimus apie dėl minėtų veiksmų pradėtą ikiteisminį tyrimą.

Įvertinusi byloje nustatytas aplinkybes, LVAT teisėjų kolegija darė išvadą, kad Departamento komisija, sudaryta tarnybiniam patikrinimui atlikti, tinkamai neatliko pareigos surinkti visus su pažeidimu susijusius įrodymus ir išsamiai įvertinti nustatytas aplinkybes, rėmėsi tik Teisingumo ministerijos pateikta informacija, jog pareiškėja priklauso politinei partijai, nors pareiškėja nurodė priešingai. LVAT pažymėjo, jog Teisingumo ministerija atsakovui, be kita ko, nurodė, kad „L. B. prašymas įstoti į minėtą politinę partiją ar kitokie minėtos politinės partijos dokumentai su L. B. parašu Teisingumo ministerijai 2014 m. ir vėliau nebuvo pateikti“. Be to, pagrindą abejoti aplinkybe dėl pareiškėjos priklausymo partijai, turėjo sudaryti ir turimi duomenys, kad tarnybinio nusižengimo tyrimo komisija buvo nustačiusi faktą, jog dalis pareigūnų, kurie nurodė niekada nepriklausę politinėms partijoms, buvo įtraukti į Politinių partijų narių sąrašo informacinę sistemą. Byloje taip pat nustatyta, kad atsakovas kreipėsi į politinę partiją dėl pareiškėjos priklausymo jai, tačiau atsakymas nebuvo gautas. LVAT vertinimu, objektyvių įrodymų, patvirtinančių pareiškėjos priklausymo partijai faktą bei paneigiančių jos paaiškinimus, tarnybinio patikrinimo metu nesurinkta, todėl tarnybinio nusižengimo tyrimo komisija tarnybinio patikrinimo metu surinktų įrodymų pagrindu negalėjo objektyviai konstatuoti, kad pareiškėjai inkriminuotas tarnybinis pažeidimas buvo padarytas.

LVAT atmetė Departamento apeliacinį skundą.

2023 m. vasario 1 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-270-629/2023

Teismo proceso Nr. 3-62-3-02027-2021-0

Procesinio sprendimo kategorija 21.2

[Prieiga internete](#)

21.3 Valstybės tarnautojų atleidimas iš pareigų

21.3.1. Atsistatydinimas savo noru

Dėl reikalavimo grąžinti į iki neteisėto nušalinimo eitas pareigas, kai tarnautojas po nušalinimo nuo pareigų iš jų pasitraukė savo valia

Byloje nagrinėtas ginčas, kilęs dėl Žuvininkystės tarnybos prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos (toliau – Tarnyba) 2022 m. liepos 14 d. sprendimo, kuriuo atsisakyta grąžinti pareiškėją į pareigas ir išmokėti darbo užmokestį, pagrįstumo ir teisėtumo.

Byloje nustatyta, kad pareiškėja Tarnybos 2019 m. lapkričio 25 d. įsakymu buvo nušalinta nuo pareigų, nustačius, kad jai pareikštas įtarimas dėl nusikalstamų veikų padarymo, administraciniai teismai atmetė pareiškėjos skundą dėl šio įsakymo panaikinimo. Konstituciniam Teismui 2021 m. gruodžio 22 d. nutarimu pripažinus, jog Valstybės tarnybos įstatymas tiek, kiek pagal jį asmenys, priimančys sprendimą dėl valstybės tarnautojo nušalinimo nuo pareigų, gavę informacijos, kad valstybės tarnautojas įtariamas ar kaltinamas padaręs tyčinį sunkų arba labai sunkų nusikaltimą arba įtariamas ar kaltinamas padaręs nusikaltimą arba baudžiamąjį nusižengimą valstybės tarnybai ar viešiesiems interesams, visais atvejais privalo nušalinti tokį valstybės tarnautoją nuo pareigų, taip pat visais atvejais privalo nušalinti jį nuo pareigų iki baudžiamojo proceso pabaigos,

prieštarauja Konstitucijai, LVAT atnaujino procesą ir 2022 m. birželio 15 d. nutartimi panaikino Tarnybos 2019 m. lapkričio 25 d. įsakymą.

Tačiau byloje susiklostė tokia situacija, kad dar nagrinėjant bylą dėl Tarnybos 2019 m. lapkričio 25 d. įsakymo panaikinimo Vilniaus apygardos administraciniame teisme, pareiškėja buvo atleista iš užimamų pareigų jos pačios prašymu, o LVAT priėmus 2022 m. birželio 15 d. nutartį – pateikė Tarnybai prašymą nedelsiant grąžinti ją į iki nušalinimo eitas valstybės tarnautojo pareigas. Šis pareiškėjos prašymas netenkintas aptariamoje byloje skundžiamu Tarnybos 2022 m. liepos 14 d. sprendimu.

Pirmosios instancijos teismas atmetė pareiškėjos skundą, konstatavęs, kad pareiškėja buvo atleista iš einamų valstybės tarnautojo pareigų savo noru, bei nenustatęs neteisėto Tarnybos poveikio pareiškėjai.

Įvertinusi byloje nustatytas aplinkybes, LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, jog pareiškėja buvo atleista iš Tarnyboje užimamų pareigų patenkinant jos pačios pateiktą prašymą ir neginčijo sprendimo atleisti ją iš Tarnyboje užimamų pareigų, byloje nėra duomenų, patvirtinančių, kad pareiškėja buvo priversta pateikti prašymą atleisti ją iš Tarnybos prieš jos valią, kad ji patyrė Tarnybos spaudimą tai padaryti. Pareiškėjos skundo argumentų, kad ji buvo priversta palikti Tarnybą dėl neužtikrintų socialinių garantijų ir kad jos pasitraukimas iš Tarnybos buvo nulemtas atsakovo neteisėtų veiksmų, LVAT nelaikė pagrindu konstatuoti pareiškėjos valios formavimuisi. Šiuo aspektu LVAT taip pat atkreipė dėmesį, kad nušalinimo laikotarpiu pareiškėjai nebuvo uždrausta ieškoti kito darbo arba veiklos.

Nustatęs, kad Tarnyba pareiškėjai išmokėjo darbo užmokestį nuo jos nušalinimo nuo pareigų dienos iki pareiškėjos atsistatydinimo iš Tarnyboje užimtų pareigų dienos, LVAT pritarė pirmosios instancijos teismo išvadoms, kad šiuo atveju nebuvo teisinio pagrindo grąžinti pareiškėją į iki nušalinimo Tarnyboje eitas pareigas bei priteisti jai darbo užmokestį nuo 2020 m. vasario 7 d., kai pareiškėja buvo atleista iš valstybės tarnybos, iki grąžinimo į Tarnyboje eitas pareigas dienos.

2023 m. vasario 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-998-789/2023

Teismo proceso Nr. 3-61-3-03345-2022-4

Procesinio sprendimo kategorijos: 21.3.1; 21.3.12

[Prieiga internete](#)

29. Nacionalinių, Europos Sąjungos ir užsienio institucijų finansinė parama

29.1. Paraiškų administravimas

29.1.1. Paraiškų priėmimas, vertinimas ir paramos išmokėjimas

Dėl pareigos nustatyti paskolos refinansavimo faktą, taikant teisės aktuose įtvirtintus ribojimus palūkanoms pagal tokias paskolas kompensuoti

Byloje spręstas ginčas, kilęs dėl UAB „Investicijų ir verslo garantijos“ (toliau – INVEGA) įsakymo, kuriuo pripažinta, kad pareiškėjo paraiška neatitinka Lietuvos Respublikos ekonomikos ir inovacijų ministro 2020 m. gegužės 13 d. įsakymu Nr. 4-306 patvirtinto Priemonės „Palūkanų kompensavimas smulkiojo ir vidutinio verslo subjektams“ sąlygų aprašo (toliau – Aprašas) reikalavimų, susijusių su paskolų refinansavimu, pagrįstumo ir teisėtumo.

Pirmosios instancijos teismas atmetė pareiškėjo skundą, nustatęs, kad pareiškėjo pateikta lizingo sutartimi buvo perfinansuotos paskolos gavėjo investicijos ir kad pareiškėjas neatitiko Aprašo 12.3 papunktyje įtvirtintų palūkanų kompensavimo sąlygų, nustatytų tiems atvejams, kai paskola yra refinansuojama.

Remdamasi lingvistiniu, loginiu ir sisteminiu teisės normų aiškinimo metodais, LVAT teisėjų kolegija darė išvadą, kad Aprašo 12.3 papunktyje⁶ yra aiškiai išskirtos dvi aplinkybės, kurioms esant palūkanos negali būti kompensuojamos, tuo pačiu įtvirtinant, kad nustačius vieną iš aptartų – trečiųjų asmenų ir (ar) paskolos gavėjo skoliniam įsipareigojimams (paskoloms, sąskaitos kreditams (angl. „overdrafts“), faktoringams, akredityvams,

⁶ Palūkanos nekompensuojamos jei pagal paskolos sutartį paskolos lėšos yra skirtos paskolai trečiajam asmeniui suteikti, trečiųjų asmenų ir (ar) paskolos gavėjo skoliniam įsipareigojimams (paskoloms, sąskaitos kreditams (angl. „overdrafts“), faktoringams, akredityvams, banko garantijoms) refinansuoti (padengti), išskyrus atvejus, kai paskolos lėšomis refinansuotos paskolos gavėjo investicijos, kurios buvo vykdomos naudojantis INVEGOS administruojamomis priemonėmis, o investicijos atliktos ne anksčiau kaip 6 mėn. iki paskolos sutarties pasirašymo.

banko garantijoms) refinansuoti (padengti) – gali būti taikoma išimtis ir palūkanos gali būti kompensuojamos, jeigu aptariama aplinkybė atitinka dvi papildomas sąlygas. Taigi pagal aptariamą Aprašo nuostatą, nustačius, kad paskolos lėšos, kurių palūkanų kompensavimo yra prašoma, bus naudojamos skoliniam įsipareigojimams refinansuoti (padengti), palūkanos nėra kompensuojamos. Tačiau, net ir nustačius šią aplinkybę, palūkanos gali būti kompensuojamos, jeigu tenkinamos dvi sąlygos – paskolos lėšomis refinansuotos paskolos gavėjo investicijos, kurios buvo vykdomos naudojantis INVEGOS administruojamomis priemonėmis, o investicijos atliktos ne anksčiau kaip 6 mėn. iki paskolos sutarties pasirašymo.

Įvertinusi aptariamoje byloje nustatytas aplinkybes, LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, jog INVEGA skundžiamame įsakyme Aprašo 12.3 papunktyje įtvirtintą išimtį pritaikė nenustačius aplinkybės, kuriai numatyta ši išimtis, (ne)buvimo, nors būtent aplinkybė, ar paskolos lėšos buvo skirtos trečiųjų asmenų ir (ar) paskolos gavėjo skoliniam įsipareigojimams refinansuoti (padengti), buvo esminė ginčo atveju. Atsižvelgęs į tai, kad atsakovas netyrė ir nevertino pareiškėjo nurodytų aplinkybių (kad pareiškėjas neturėjo skolinių įsipareigojimų, naudojo nuosavas apyvartines (ne skolintas) lėšas ir po to sudarė lizingo sutartį), reikšmingų siekiant nustatyti, ar paskolos lėšos buvo skirtos trečiųjų asmenų ir (ar) paskolos gavėjo skoliniam įsipareigojimams refinansuoti (padengti), LVAT skundžiamo įsakymo nelaikė pagrįstu ir teisėtu.

LVAT tenkino pareiškėjo apeliacinį skundą – panaikino pirmosios instancijos teismo sprendimą ir priėmė naują sprendimą, kuriuo tenkino pareiškėjo skundą ir panaikino skundžiamą INVEGOS įsakymą, taip pat priteisė pareiškėjui jo patirtų bylinėjimosi išlaidų atlyginimą.

2023 m. vasario 8 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. eA-56-629/2023

Teismo proceso Nr. 3-61-3-00938-2021-8

Procesinio sprendimo kategorija 41

[Prieiga internete](#)

29.1.3. Išmoky, išmokėtu ir (arba) panaudotų pažeidžiant teisės aktus, gražinimas ir išieškojimas

Dėl iki paraiškos pateikimo įgyvendinto įsipareigojimo sukurti darbo vietą

Byloje spręstas ginčas, kilęs dėl Nacionalinės mokėjimo agentūros prie Žemės ūkio ministerijos (toliau – Agentūra) sprendimo, kuriuo konstatuota, kad pareiškėjas nesilaikė prisiimto įsipareigojimo sukurti vieną naują darbo vietą kaimo vietovėje, bei pareikalauta gražinti gautą paramos sumą, pagrįstumo ir teisėtumo.

Pirmosios instancijos teismas atmetė pareiškėjo skundą, nustatęs, jog pareiškėjas nepateikė dokumentų, patvirtinančių, kad įkurtoje darbo vietoje įdarbintam asmeniui mokėtas grynyjų pajamų dydis per metus buvo ne mažesnis negu 12 minimalių mėnesinių algų.

LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, jog paraiškos teikimu prisiimamo įsipareigojimo sukurti vieną naują darbo vietą tikslas – pasiekti rezultatą, kad kaimo vietovėje būtų sukurta ir tam tikrą laiką finansiškai išlaikyta tokia viena nauja darbo vieta, kai jos sukūrimą ir išlaikymą patvirtinantis mažosios bendrijos vadovo atlygis pagal civilinę (paslaugų) sutartį per metus yra ne mažesnis negu 12 minimalių mėnesinių algų⁷. Tai, kad šis rezultatas ginčo atveju galėjo būti pasiektas ne po paraiškos pateikimo ir jos patenkinimo, bet pareiškėjui rengiantis teikti paraišką ir ją teikiant, nepaneigia to, kad bendras rezultatas apskritai galėjo būti pasiektas, ir tuo iš principo įvykdytas tiek paraiškos teikėjo įsipareigojimas, tiek tam Agentūros skiriamos paramos tikslas, jei naujos darbo vietos sukūrimą patvirtinantis mažosios bendrijos vadovo atlygis pagal civilinę (paslaugų) sutartį per metus yra ne mažesnis negu 12 minimalių mėnesinių algų. Vėlesnis privataus asmens ekonominės veiklos skatinimo viešosiomis lėšomis rezultato pasiekimas, formaliai turėjęs įvykti po paraiškos patenkinimo, savaime nėra didesnė ekonominė socialinė vertybė kaimo vietovėje nei analogiškas rezultato pasiekimas, kuris dėl pareiškėjo neatidumo ir klaidos įvyko rengiant paraišką ir ją teikiant. Tai, kad pareiškėjas dėl neapdairumo ir klaidos prisiėmė riziką sukurti naują darbo vietą kaimo vietovėje 14 dienų anksčiau nei pateikė paraišką tokios darbo vietos sukūrimo finansiniam parėmimui gauti ir vėliau sužinojo apie paraiškos patenkinimą bei jam buvo išmokėtas paramos avansas, pagal teisingumo principą negali nulemti, kad visi negatyvūs tokios rizikos prisiėmimo padariniai turėtų atitekti pareiškėjui vien todėl, kad jis viešosios finansinės paramos skyrimo tikslą

⁷ Tokia taisyklė įtvirtinta Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministro 2017 m. lapkričio 9 d. įsakymu Nr. 3D-718 patvirtintos Projektų, įgyvendinamų pagal Lietuvos kaimo plėtros 2014–2020 metų programos priemones, rodiklio „Naujos darbo vietos sukūrimas ir išlaikymas“ pasiekimo vertinimo metodikos 7.3 papunktyje.

pasiekė ir naujos darbo vietos sukūrimo rezultatai įgyvendino anksčiau nei buvo reikalaujama, jei įrodytų, kad naujos darbo vietos sukūrimą ir išlaikymą patvirtinantis mažosios bendrijos vadovo atlygis pagal civilinę (paslaugų) sutartį per metus yra ne mažesnis negu 12 minimalių mėnesinių algų.

Nustatęs, kad pareiškėjo pateikti dokumentai nepatvirtino, jog jo įsteigtoje darbo vietoje įdarbintam asmeniui buvo išmokėtas nustatytas grynujų pajamų dydis, LVAT darė išvadą, kad Agentūra skundžiamu sprendimu pagrįstai konstatavo, jog pareiškėjas darbo vietos nesukūrė, pažeidė savo įsipareigojimus, paramos gavimo ir naudojimo sąlygas, todėl pagrįstai įpareigojo pareiškėją sugrąžinti išmokėtą paramos sumą ir nusprendė nemokėti likusios paramos sumos.

LVAT atmetė pareiškėjo apeliacinį skundą.

2023 m. vasario 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-95-1188/2023

Teismo proceso Nr. 3-61-3-01808-2021-5

Procesinio sprendimo kategorija 41

[Prieiga internete](#)

II. Administracinių bylų teisena

43. Teisė kreiptis į teismą ir jos realizavimas

43.5. Atsisakymas priimti skundą

43.5.1. Kai skundas nenagrinėtinas ABTĮ nustatyta tvarka

43.5.1.1. Aktai ar veiksmai, dėl kurių negalima pateikti skundo administraciniam teismui

Dėl rašto, kuriuo baigiamas infrastruktūros vystymo plano rengimas bei pritariama apsaugos zonų nustatymui ir turto paėmimui visuomenės poreikiams

Pareiškėjai kreipėsi į teismą, prašydami panaikinti Lietuvos Respublikos susisiekimo ministerijos rašto „Dėl pritarimo projekto „Rail Baltica“ geležinkelio linijos Kaunas–Vilnius susisiekimo komunikacijų inžinerinės infrastruktūros vystymo plano rengimo etapo sprendiniams“ dalį, kuria numatyti sprendiniai dėl apsaugos zonų nustatymo konkretaus pastato ir jo užimamos žemės sklypo dalies zonoje, taip pat dėl pastato paėmimo visuomenės poreikiams.

Pirmosios instancijos teismas atsisakė priimti pareiškėjų skundą, motyvuodamas tuo, jog skundžiamas raštas yra tarpinio procedūrinio pobūdžio sprendimas ir nesukelia teisinių pasekmių.

Atskirąjį skundą išnagrinėjusi LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, jog sprendimas dėl teritorijų planavimo dokumento patvirtinimo iš esmės patvirtina visus iki jo teritorijos planavimo procese priimtus sprendimus ir atliktus veiksmus. Esant priimtam tokiam sprendimui, kuris užbaigia planavimo procesą, ir ginčijant jį teisme, kartu gali būti pareiškiamas nesutikimas (argumentai, bet ne savarankiški reikalavimai) ir su visais konkrečios teritorijos planavimo procese priimtais sprendimais bei atliktais veiksmais. Įvertinusi skundžiamo rašto turinį, LVAT teisėjų kolegija konstatavo, kad jis nebuvo adresuotas pareiškėjams, jame nebuvo pareiškėjams suformuluotų įpareigojimų, be to, šiuo raštu pritarta Projekto „Rail Baltica“ geležinkelio linijos Kaunas–Vilnius susisiekimo komunikacijų inžinerinės infrastruktūros vystymo plano rengimo etapo sprendinių konkretizavimo stadijai ir rengimo etapui, nustatyta, kad šis etapas yra baigtas ir pradėdamos baigiamojo etapo procedūras. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, skundžiamas raštas laikytas tarpinio procedūrinio pobūdžio dokumentu, negalinčiu būti ginčo administraciniame teisme objektu.

LVAT atmetė pareiškėjų atskirąjį skundą.

2023 m. vasario 1 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eAS-42-556/2023

Teismo proceso Nr. 3-61-3-05832-2022-7

Procesinio sprendimo kategorija 43.5.1.1

[Prieiga internete](#)

43.8. Skundų padavimo terminai

43.8.2. Praleisto termino atnaujinimas

Dėl termino apeliaciniam skundai paduoti atnaujinimo, kai yra praleistas ABTĮ 134 straipsnio 4 dalyje nustatytas trijų mėnesių terminas

Pareiškėjas, atstovaujamas advokato, 2022 m. gruodžio 27 d. pateikė apeliacinį skundą dėl Regionų apygardos administracinio teismo 2022 m. rugsėjo 22 d. sprendimo panaikinimo bei prašymą atnaujinti praleistą apeliacinio skundo pateikimo terminą, kurį grindė aplinkybe, kad ginčijamą teismo sprendimą pareiškėjas gavo tik 2022 m. gruodžio 14 d., o jo atstovai – 2022 m. gruodžio 15 d.

Pirmosios instancijos teismas atsisakė atnaujinti praleistą apeliacinio skundo pateikimo terminą ir priimti pareiškėjo apeliacinį skundą, motyvuodamas ABTĮ 132 straipsnio 4 dalies nuostata, pagal kurią apeliacinis skundas negali būti paduotas, jeigu praėjo daugiau kaip trys mėnesiai nuo teismo sprendimo paskelbimo dienos.

Atskirąjį skundą išnagrinėjusi LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, jog pirmosios instancijos teismo sprendimas buvo priimtas pareiškėjo – užsieniečio – prieglobsčio byloje. Todėl ABTĮ nuostatos, be kita ko, ABTĮ 132 straipsnio 2 ir 4 dalys, turi būti aiškinamos atsižvelgiant į realią pareiškėjo, kaip užsieniečio, padėtį bei jo realias galimybes įgyvendinti fundamentalią teisę į teismą, įskaitant pirmosios instancijos teismo sprendimo peržiūrą apeliacinės instancijos teisme.

Byloje nustatyta, kad pareiškėjas pasirašytinai su pirmosios instancijos teismo 2022 m. rugsėjo 22 d. sprendimu buvo supažindintas 2022 m. gruodžio 14 d., kartu raštu išreiškė norą ginčyti šį sprendimą ir skirti jam atstovą apeliacinės instancijos teisme; tą pačią dieną buvo užtikrintas minėto [teismo] sprendimo vertimas. Atsižvelgdama į tai, jog pareiškėjo galimybė įgyvendinti teisę į pirmosios instancijos teismo sprendimo ir sprendimo pareiškėjo prieglobsčio byloje peržiūrą apeliacinės instancijos teisme iš esmės priklausė nuo Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (teisinių paslaugų užsakovo) ir pareiškėjo atstovo (teisinių paslaugų tiekėjo) veiksmų, LVAT teisėjų kolegija pabrėžė, jog realus pareiškėjo teisės į teisminę apsaugą įgyvendinimas iš esmės prasidėjo tik pareiškėjo atstovui sužinojus apie poreikį parengti apeliacinį skundą pareiškėjo prieglobsčio byloje, todėl pareiškėjo nurodytos termino apeliaciniam skundai paduoti praleidimo priežastys vertintinos, kaip svarbios ir nepriklausiusios nuo pareiškėjo valios.

LVAT tenkino pareiškėjo atskirąjį skundą – panaikino pirmosios instancijos teismo nutartį, atnaujino terminą apeliaciniam skundai pateikti ir priėmė pareiškėjo apeliacinį skundą.

2023 m. vasario 15 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS-135-502/2023

Teisminio proceso Nr. 3-62-3-00522-2022-9

Procesinio sprendimo kategorijos: 43.8.2; 59.2

[Prieiga internete](#)

56. Teismo sprendimo vykdymas

Dėl teismo sprendimo grąžinti į pareigas neteisėtai atleistą vidaus tarnybos sistemos pareigūną nukreipimo skubiai vykdyti

Apžvelgiamu atveju spręstas klausimas dėl Regionų apygardos administracinio teismo Šiaulių rūmų sprendimo dalies, kuria iš dalies patenkinus pareiškėjo skundą buvo panaikinta Šiaulių apskrities vyriausiojo policijos komisariato (toliau – Šiaulių AVPK, atsakovas) viršininko įsakymo dalis dėl pareiškėjo atleidimo iš tarnybos vidaus reikalų sistemoje ir pareiškėjas grąžintas į pareigas, nukreipimo skubiai vykdyti.

Atsakovas atskirajame skunde teigė, kad teismas nepagrįstai, vadovaudamasis CPK nuostatomis, nukreipė šią sprendimo dalį vykdyti skubiai, nes ABTĮ to nenumato ir tiesiogiai nenukreipia į CPK.

LVAT teisėjų kolegija sutiko su atsakovu, kad ABTĮ, konkrečiai ABTĮ 99 straipsnyje, reglamentuojančiame sprendimo vykdymą, nėra tiesioginės nuorodos į CPK 282 straipsnio 2 dalies 6 punktą, pagal kurį teismas nukreipia skubiai vykdyti sprendimus ir nutartis dėl neteisėtai atleisto, perkelta ar nušalinto darbuotojo grąžinimo į darbą. Tačiau atkreipė dėmesį, kad Vidaus tarnybos statuto (redakcija, galiojusi nuo 2022 m. sausio 5 d. iki 2022 m. liepos 1 d.) (toliau – Statutas), kuris taikytas ginčo santykiams ir reglamentuoja, be kita ko, vidaus tarnybos sistemos pareigūnų atleidimą, 7 straipsnio 3 dalis nustato, jog darbo santykius ir socialines garantijas reglamentuojantys įstatymai, kiti įstatymai pareigūnams taikomi tiek, kiek jų tarnybos santykiai ir socialinės garantijos nereglamentuoti šiame statute, kituose statutinių įstaigų veiklą reglamentuojančiuose įstatymuose.

Statutas nereglamentuoja skubaus teismo sprendimo dėl atleistų vidaus tarnybos sistemos pareigūnų grąžinimo į pareigas vykdymo. Skubaus teismo sprendimo dėl neteisėtai atleisto, perkelta ar nušalinto

darbuotojo, kurio teisinė padėtis aptariamam klausimui nesiskiria nuo vidaus tarnybos pareigūno, grąžinimo į darbą vykdymas yra tiesiogiai nustatytas CPK, t. y. 282 straipsnio 2 dalies 6 punkte, kuris, vadovaujantis Statuto 7 straipsnio 3 dalimi, šiuo atveju taikytinas subsidiariai. Šiame kontekste teisėjų kolegija pažymėjo, kad teisė į darbą yra konstitucinė asmens teisė, kuri yra glaudžiai susijusi ir su nuosavybės teise, todėl ši teisė yra ypatingai saugoma ir ginama. CPK 282 straipsnio 2 dalies 6 punkte įtvirtinta nuostata yra siekiama pagerinti ekonomine prasme ir socialiai silpnesnės darbo teisinių santykių šalies – darbuotojo – teisinę padėtį, užtikrinti kuo operatyvesnę jo pažeistų teisių gynybą.

Atsižvelgusi į tai, teisėjų kolegija konstatavo, kad pirmosios instancijos teismas pagrįstai teisiniu pagrindu dėl skubaus pareiškėjo grąžinimo į pareigas nurodė CPK 282 straipsnio 2 dalies 6 punktą, todėl atsakovo atskirasis skundas atmestas.

2023 m. vasario 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eAS-93-1188/2023

Teismo proceso Nr. 3-64-3-00834-2022-7

Procesinio sprendimo kategorija 56

[Prieiga internete](#)